

*Primele
Semne*

Cătălina Dănilă

ROMANUL

omului bolnav de toate

*Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte TEOFAN,
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei*

Iași, 2014

Omul bolnav de toate

Întotdeauna am considerat cimitirul ca fiind cel mai înspăimântător loc în care un om poate ajunge, fie pentru o perioadă determinată de timp, fie pentru veșnicie. Asta a făcut ca în decursul timpului să ocolesc acest loc pe cât mi-a stat în putință, însă viața făcuse să nu-l pot evita mereu. Așa că, dincolo de faptul că încă de mic copil relatasem tuturor dorința de a nu mă prezenta nici la înmormântarea părinților mei, am continuat în anii ce-au urmat să le dezvălui celorlalți încă o dorință: să fiu îngropat fără sicriu. Și în puțina mea înțelegere de la cei mai puțin de zece ani pe care-i aveam, nimeni nu m-a putut convinge că indiferent cât de mult aş ocoli cimitirul, tot voi ajunge la un moment dat în el. *Ciudat lucru*, îmi spuneam eu pe atunci, neînțelegând de ce, așa cum mă pot ruga pentru orice lucru lui Dumnezeu, nu m-aș putea ruga și pentru îndeplinirea visului meu, și anume cel de a nu fi îngropat într-un cimitir și cu atât mai puțin într-un sicriu. Mă temeam atât de tare de aceste două lucruri care în final formau doar unul, încât ele deveniseră coșmarul meu de zi și de noapte, ideea care nu mă lăsa să trăiesc, să respir, să zbor, ideea care nu mă lăsa să fiu eu. Mi-am dorit mult, mi-am dorit foarte mult să fiu eu, fără a ști de fapt cine sunt cu adevărat. Nu am reușit niciodată să aflui cine sunt eu, eu - cel alături de care trăiesc în fiecare zi,

alături de care aveam să ajung o dată, cândva, departe de acest moment, într-un sicriu și inevitabil într-un cimitir. De ce??? De ce să nu fiu îngropat undeva la marginea sau în inima unei păduri de brad, ale căror vârfuri stau zilnic și gustă din dulceața Cerului? De ce să ajung eu, făptura lui Dumnezeu, între câteva bucăți de scânduri bătute temeinic în cuie? De ce să nu gust singur din dulceața pământului așa, direct, fără a fi protejat pentru încă câteva săptămâni sau luni de materialul din care am fost creat? Urăsc cimitirul, urăsc sicriul, urăsc moartea, însă întotdeauna mi s-a spus că trebuie să le accept pe toate, căci puterea mea nu există în veșnicia lor. Așa că am renunțat în a mă gândi la muritorul din mine și am încercat să cred în veșnicie. Mi-am promis și propus în același timp să mă gândesc continuu la fericirea veșnică, la fericirea ce mă așteaptă dincolo de banalul cimitir de la periferia acestui oraș. Mi-a mers și asta o perioadă, însă nu prea mult. Gândul că oasele mele vor rămâne tot într-un cimitir nu îmi dădea pace. Mi-am propus atunci să încerc să fug de moarte. Începusem să nu mai suport nici măcar să aud că cineva a murit, dar să mă bucur să aud că cineva a avut parte de o moarte mai ciudată, de genul avionului scufundat în vreun ocean. *Ce oameni fericiți*, îmi ziceam. *N-au parte de sicriu, n-au parte de cimitir, deci e bine...* Fericirea însă dispărea repede de pe chipul meu, căci îmi aminteam că moartea, totuși, venise și la ei. Până acum, neputința aceasta nu mi-a dat pace deloc. Nu mă consider bărbat în toată puterea cuvântului, căci frica de moarte mi-a dăruit și singurele clipe de bucurie pe care le-am avut. Nici nu pot afirma că au existat clipe de bucurie, din moment ce toate au fost puse în umbră de momentul în care îmi aminteam că voi muri. Așa a fost să fie. Mi-am ținut promisiunea! Considerat

care omul de lângă mine ar fi putut scăpa ușor de prezența mea, eu nu puteam reuși asta niciodată. Îmi era frică de trupul meu, de sufletul meu, de privirea mea. Încetasem orice relație, fie ea de prietenie sau chiar iubire, încetasem să râd, încetasem să plâng, încetasem să fiu om. Eram atât de conștient că am o problemă mare, mare de tot! Îmi dădeam seama în unele momente de faptul că am unele probleme de ordin sufletesc - ca să nu le zic psihice, însă nu aș fi vrut și nici nu aș fi putut să recunosc asta în fața tuturor. Mi-am propus de multe ori să mă sinucid, pentru a scăpa de povara acestei vieți, însă a existat ceva ce nu m-a lăsat să o fac. Cred că deja bănuieți ce... Evident: frica de sicriu, frica de cimitir, în fond, frica de moarte nu m-a lăsat să mă sinucid. Începusem să mă învărt în cerc, nu reușeam să găesc vreo soluție la problema mea fundamentală și asta începuse să mă termine sufletește. Mă durea capul, mă dureau mâinile, picioarele, mă durea sufletul, mă durea totul. Și chiar atunci, după câteva luni de zile în care fratele meu refuzase să mă caute din cauza absenței mele la înmormântările părinților, s-a gândit să facă marele pas. Vreau să recunosc că mi-a prins bine telefonul, mai ales că se nimerise într-o clipă de apogeu al deznădejdiei. Fratele meu, singur și el, probabil părăsit de toți, s-a gândit să mă sune și să mă invite în locul pe care-l uram, tocmai pentru a încerca să mă ajute. Nu puteam continua la nesfârșit acest joc, așa că trebuia să intru într-un cimitir. Trebuia să fiu la el peste trei zile, de dimineață, pentru ca în jurul amiezii să o luăm la pas amândoi. Mi-a spus râzând nebunește că: *va fi frumos*. Ce înseamnă să nu ai o gândire lucidă și să încerci să te ferești de tot ce nu-ți place, chiar dacă ești conștient că nu vei putea scăpa la nesfârșit...! Să nu-mi dau eu seama ce va fi frumos, să nu-mi dau eu seama de ce să mă întâlnesc cu el tocmai

peste trei zile și de ce să mergem la cimitir în jurul amiezii, e uimitor de înjositor. Așa s-a făcut ca eu să ajung să-l văd pe fratele meu cu ochii închiși în ceea ce uram mai mult: în sicriu, în cimitir, în moarte.

Credeți că sunt bolnav? Și eu cred la fel. Sunt bolnav de moarte...

1. *Bolnav de moarte*

Cimitirul, așezat undeva în partea de nord a orașului în care îmi petrecusem și copilăria, dar și o mare parte din maturitate, îmi dăduse fiori întotdeauna. De data aceasta însă, bunul meu frate, Doru, se hotărâse să mă oblighe să trec peste cea mai mare neputință a mea, adică cea a fricii de cimitir. Îmi iubisem fratele nu mult, ci foarte mult, și până la moartea mamei și a tatălui meu păstrasem o legătură foarte strânsă cu el. Față de alți frați, noi ne înțelesesem bine, chiar dacă micile certuri apăruseră de nenumărate ori. Încă de mic copil nutream împotriva lui o ură imensă pentru faptul că era, sau cel puțin așa credeam eu, mai frumos decât mine. Mă fascinau părul și ochii lui negri, moșteniți de la tata, dar și faptul că era înalt. Din vârful capului până la picioare semăna cu tatăl nostru, un om de o prestanță deosebită, iar eu, săracul de mine, îi semănam mamei - mai mic de statură, cu părul șaten și ochii căprui. Ce n-aș fi dat eu să mă arunc spre gena tatălui meu și nu spre a mamei! Ei, acest lucru mi-a dat multe bătăi de cap, însă, într-un final, am înțeles că nu pot face nimic pentru a schimba asta. Când am crescut, fratele meu împlinind vreo 20 de ani, a început lupta pentru fete. Problema era tot la mine, căci fiind mai mic cu doi ani și câteva luni, vroiam să am același fler la fete ca și fratele meu. Lucrul acesta nu s-a întâmplat și așa s-a făcut ca el să se însoare primul. Și da,

m-am însurat și eu, de frică să nu rămân singur. Însă asta e o altă poveste. Cert este că, dincolo de faptul că fratele meu mi-o luase înainte de foarte multe ori în viață, reușisem, până la urmă, să îmi sting ura și să îl prețuiesc cu plusurile și minusurile lui. Acum eram deja în cimitir, uitându-mă printre lacrimi spre chipul alb ca ceara al fratelui meu, întins între cele patru bucăți de scândură, cu mâinile pe piept. Încep să realizez că până și acum mi-a luat-o înainte: a murit înaintea mea. Stau și mă întreb, ca de fiecare dată, dacă așa a fost să fie, însă acum, ca niciodată, spun că nu - nu a fost să fie așa. Crezând toată viața că el e mai frumos, mai bun, mai drept, mai deștept și mai... mai... mai... decât mine, scena ce se petrecea în fața ochilor mei era una șocantă: fratele meu, soț și tată a doi copii, realizat și din punct de vedere familial, și din punct de vedere social, hotărâse să-și pună capăt zilelor. Încă nu înțelesesem de ce a făcut asta, când soția lui a venit spre mine, plângând și spunându-mi că fratele meu îmi scrisese câteva rânduri pe o bucată de hârtie: *Ha! Ai intrat și-n cimitir! Trebuia să mor... Trebuia să fii fericit! Spuneai tu că ești bolnav de moarte? Greșit! Eu sunt - eu sunt cel cu adevărat bolnav de moarte.* Psihologii cărora le-am arătat acest bilet și-au menținut părerea cu privire la o oarecare boală psihică a acestui om. Cert este că atunci mi-a fost o milă grozavă și de mine, dar și de el... A fost aruncat în pământ ca o cârpă, fără niciun preot care să zică măcar un cuvânt, măcar un *Dumnezeu să-l ierte.* Pentru prima oară cred, am început să plâng încet uitându-mă nedumerit spre capacul sicriului ce fusese bătut în cuie. Nu am avut niciun sentiment de frică, îmi trecuseră toate, atunci, în acel moment. Mă pusesem în genunchi lângă mormântul fratelui meu, rămânând pentru câteva ore probabil, cu privirea pierdută. Regretam atât de mult despărțirea de Doru și simțeam atât de acut această

— Mulțumesc pentru tot, încheie Maria continuând să plângă încet.

De cele mai multe ori, oamenii nu sunt siguri pe ei. De cele mai multe ori, oamenilor le este frică. Copiilor le este frică de bau-bau, adolescenților le este frică de maturitate, maturilor le este frică de viață... Este imposibil ca unui om să nu îi fie frică de nimic, așa cum este imposibil ca unui om să nu-i fie plăcut un lucru în toată viața. Felul în care ajungem să percepem aceste lucruri ne formează ca oameni și ne oferă adesea posibilitatea de a eșua. Dacă nu ești destul de atent la faptele pe care le săvârșești, poți ajunge într-un anumit moment să întreprinzi anumite chestii care cândva nu îți aparțineau. Lucrul acesta te înstrăinează de fapt de tine, făcându-te să cazi uneori chiar și în deznădejde. Însă cel mai grav este atunci când te joci cu sentimentele tale, cu gândurile și ideile tale. Momentul în care realizezi că nu există în viața ta nicio persoană căreia să îi împărtășești din experiențele tale, fie că ele sunt frumoase, fie că sunt mai puțin frumoase, este crucial. Este atât de greu să anticipezi că, dacă acum râzi cu gura până la urechi, peste câteva minute vei plânge! Și cu toate astea, trebuie să fim conștienți că nu fiecare dintre noi are un umăr pe care să poată plânge. Să fii singur chiar dacă de mână cu cineva, este situația reală cu care se confruntă nu mulți, ci foarte mulți dintre noi. Singurătatea poate deveni în scurt timp o stare de continuă deznădejde, din care un simplu sfat nu prea reușește să te ridice la mai bine. În cele mai negre momente pe care le-am avut, am apelat la omul în care nu aveam cea mai mare încredere, însă la omul care era dispus să mă asculte oricând: la un preot. Spune undeva în Psaltirea Proorocului David că *Unii se laudă cu căruțele lor, alții cu caii lor, dar noi ne lăudăm cu Domnul Dumnezeuul nostru*. Totul este în ordine

în prima parte a acestei afirmații. Să te lauzi cu o căruță, cu un cal sau mai nou cu o mașină, o casă sau orice altceva este din punct de vedere lumesc un lucru perfect normal. Este ușor să te lauzi cu un lucru real, cu un lucru pe care îl poți atinge, a cărui valoare materială și, cel mai important, a cărui existență nu poate fi contestată de nimeni. Însă a te lăuda cu Domnul Dumnezeuul tău este mai greu. Câți dintre noi ar putea să se laude cu El? Foarte puțini ar putea și asta din două motive. Primul - pentru că foarte puțini Îl au pe Dumnezeu și al doilea pentru că foarte puțini au curajul de a mărturisi asta. S-ar putea spune, oarecum, că mai exista un motiv, însă nu aș vrea să-l explic prea mult, pentru că niciodată nu l-am înțeles. Smerenia ar fi cea care nu ar da voie omului să se laude cu diverse lucruri, fie ele de ordin spiritual sau material. Asta îmi explica și mie părintele la care mergeam să mă mai spovedesc, însă...

— Maria, eu voi pleca mâine de dimineață. Anca era plecată de acasă, e în concediu și s-a dus pentru câteva zile la părinții ei. Știind că vin doar să-mi văd fratele, nu am mai sunat-o să-i zic. Nici relațiile dintre noi nu sunt extraordinare, însă să zicem că deocamdată lucrurile merg așa. Vreau să ajung devreme, că tot devreme va ajunge și ea și va trebui să îi povestesc tot ceea ce s-a întâmplat.

— Sigur, Dan. Oricum, ești venit cu mașina și poți pleca oricând. Să îmi spui doar la ce oră, ca să știu să mă trezesc și eu să te conduc până în fața blocului.

— Cred că la cinci dimineața plec. Tot durează ceva până ajung, așa că trebuie...

— Bine. La cinci mă voi trezi și eu, spuse Maria, ducându-și agale mâna prin părul ei negru, lung. Să ai un somn odihnitor. Și încă ceva: Doru a mai avut un motiv: nu sunt o femeie de casă...

Maria a plecat lăsând ușa întredeschisă, așa cum rămăsese și mintea mea, ce încă aștepta o continuare a ultimei ei propoziții. Se pare că ceva se întâmplase între ei, însă deocamdată nu aveam cum afla. Trebuia să aștept până a doua zi dimineată când speram să mai aflu și altceva. Fratele meu se mai plânsese de câteva ori că are impresia că Maria îl înșală, însă eu nu am vrut să cred asta niciodată. Întotdeauna am avut o părere foarte bună despre ea și chiar dinainte ca ea să îl cunoască pe fratele meu, pusesem și eu ochii pe ea. Mă fascinase la prima vedere, atunci când ne-am întâlnit la un spectacol organizat de o binecunoscută fundație a orașului. Pe atunci era tunsă băiețește și purta tot timpul blugi, și dat fiind că era vara, niște sandale de culoare albă. Tricoul alb era mulat pe corpul ei, fapt ce stârnea privirile aproape tuturor băieților ce erau prin preajmă. Multe lucruri am uitat de-a lungul timpului, însă cele legate de ea, nu. Aș fi vrut chiar eu să o invit la un suc, când fratele meu mi-a prezentat-o ca pe viitoarea lui soție. Este o femeie plină de viață, foarte energică, care a știut întotdeauna cum să-și atingă obiectivele. Am adormit gândindu-mă intens la ea, simțind-o ca pe o ispită vie. Dacă cu doar câteva ore în urmă aș fi fost în stare să o lovesc cu toată puterea mea, acum aș fi strâns-o în brațe...

— Hei, bună dimineată! Trezirea, domnule Dan, spuse Maria șoptit.

— E deja cinci? Mi-am pus telefonul să sune la cinci fără un sfert, am spus eu cu jumătate de gură, de-abia trezit fiind.

— E patru, însă m-am gândit că vei vrea să mai vorbim.. Știi - spuse ea pe un ton arogant, știi că m-ai iubit mult. Mai ai aceleași sentimente pentru mine?... Fratele tău a fost un fraier și declar cu mâna pe inimă că anii petrecuți lângă el au fost un calvar. Dacă l-am înșelat? Da, l-am înșelat de

nenumărate ori și îi voi avea moartea în spate toată viața. De ce? Pentru că m-a prins cu cineva... și apoi s-a sinucis. E vreo problemă? Sunt femeie! Strigă ea pe un ton nebunesc. Vreau să fiu iubită!

Din cauza faptului că de-abia mă trezisem, nu am avut timp să înțeleg sensul tuturor cuvintelor spuse de ea. Eram buimac, încă nu reușeam să îmi țin ochii complet deschiși și ea vocifera în continuare. Am auzit doar *Eu pe tine te iubesc*, și am simțit un miros puternic de băutură, când m-a sărutat. Acela a fost momentul când toate au luat o întorsătură ciudată. Eu chiar ținusem la ea și nu găseam puterea de a o îndepărta de lângă mine, de a-i spune să înceteze, așa că Dumnezeu, Cel în care nu credeam, a făcut ce trebuia în locul meu: Sfânta Cruce de pe peretele de la capul meu și al Mariei a căzut. Ciudat a fost că, deși nu era foarte mare, la un colț nu era finisată și m-am ales cu o julitură de toată frumusețea pe nas. Ei nu știu ce i s-a întâmplat, însă cert este că am plecat mâncând pământul, speriat de toate. Mă simțeam atât de prost, atât de nemernic și nesimțit! Însă Dumnezeu, ca niciodată, îmi dăduse un semn direct. Am ajuns repede acasă, așteptând ca și soția, copilașul meu de doi anișori și nașa lui, Iulia, să ajungă. Erau și ei cu mașina nașei, așa că trebuiau să ajungă cât de curând. Mă durea îngrozitor capul și mă spălase de cel puțin douăzeci de ori pe față. Mă simțeam pângărit, păcătos... bolnav. Eram neliniștit, mă temeam de viitorul meu, de viitorul familiei mele, de tot. Vedeam totul în negru și nu mai găseam niciun motiv pentru a-mi continua traiul și-așa destul de monoton, alături de o soție pe care nu prea o mai înțelegeam. Însă totul se învârtea acum în jurul copilului, Matei, pe care îl iubeam mult. Frica mea de moarte se mai destrămasese oarecum, însă parcă tot exista, vag, undeva. Am auzit ușa deschizându-se și glasul micuțului meu, ce-și strigă tatăl.

— Dan, ce-i cu nasul tău? Întrebă soția mea pe un ton îngrijorat.

— Nu-i nimic... Adică e ceva, însă e o poveste lungă. Să mă ierți că nu te-am sunat, însă totul s-a petrecut așa de repede... Uite... Bună Iulia, scuze că nu te-am văzut.

— Spune mai repede ce ai, insista soția mea, deja folosind un ton disperat și speriat în același timp. Ai plâns? Întrebă ea uitându-se la ochii mei umflați, probabil.

— Da... Am vorbit acum câteva zile cu fratele meu, Doru. M-a sunat el și mi-a spus să vin până la el. Și am fost...

— Și de asta plângi? Așa e, dacă nu l-ai văzut de atât timp, te-ai emoționat acum. Am crezut că e ceva mai grav, spuse ea oftând și zâmbind ușor.

— Întotdeauna vezi finalul fericit, am continuat eu. Nu e așa... M-a chemat, și când am ajuns la apartamentul lui, era doliu pus deasupra ușii. A murit, s-a sinucis..., am spus eu și am izbucnit în plâns.

Soția mea, Alina, a venit încet și m-a luat în brațe. M-am simțit atât de bine văzând cum lacrimile mele erau și pe obrajii ei și lacrimile ei și pe obrajii mei! Am rămas îmbrățișați pentru câteva minute, timp în care Iulia deja se dusesse cu Matei în bucătărie, pentru a-l hrăni. Simțeam cum în suflet îmi zvâcneau toate durerile ce le adunasem în toți anii mei, dureri care deveniseră atât de puternice încât credeam că mă vor sfârși. Zilele ce-au urmat au fost devastatoare. Mi-am dat seama că nu plângi persoana ce-a murit la înmormântare, cât o plângi după. Imediat ce îmi aminteam chiar și un cuvânt de-al lui, simțeam o lacrimă cum cobora pe câte-un obraz și în același timp simțeam cum mă scufund în propriile temeri, în care, o dată ajuns, voi rămâne pe vecie.

— Dan, eu îți propun să plecăm câteva zile undeva, unde să te poți reculege un pic. Indiferent de tot ce s-a

întâmpat, trebuie să mergem cu tărie în continuare. Asta e, eu îți înțeleg durerea și știi și tu prea bine că de-a lungul timpului am pierdut multe persoane dragi mie. Sunt clipe dureroase, într-adevăr, însă sunt clipe peste care suntem obligați să trecem. Poate această întâmplare ne va uni mai mult și ne va face să ne înțelegem măcar ca la început.

— Unde să plecăm, Alina? Simt că viața noastră și în special viața mea nu are niciun sens! Știi și tu că Matei a venit în viața noastră dintr-o greșală, și nu pentru că l-am vrut neapărat. Nu pot spune că îl iubesc, însă nici că îl urăsc. Nu am niciun țel cu adevărat, în afara faptului că sunt conștient că trebuie să fac rost lunar de niște bani ca să avem cu ce trăi. Nu mă mai bucură că avem o casă, că avem o mașină, că avem tot ce ne trebuie în timp ce alții nu au nimic! Simt că îmi lipsește ceva și nu vreau să dau vina pe nimeni pentru asta. Poate ar trebui să divorțăm!

— Ce să facem? întrebă ea speriată. Cred că ți-ai pierdut mințile. Avem un copilăș mic de crescut și tu îmi spui că ar fi bine să ne vedem fiecare de treaba noastră? Categorie nu! Eu plec la mama! spuse ea, începând să plângă și să își facă în același timp și bagajul.

Ce să fac dacă nu mai iubesc nimic și pe nimeni? Am mers la spovedit de nenumărate ori și nu simt că am rezolvat ceva. Este adevărat că am mințit de fiecare dată, că nu puteam spune chiar tot. Nu văd rostul spovedaniei prea sincere. Până la urmă sunt păcatele mele și nu ale altcuiva. Eu voi răspunde pentru ele, deci e normal ca doar eu să le știu. Plus că nu prea cred în existența lui Dumnezeu. De multe ori, în loc de a spune, de exemplu, că am fumat, spuneam că am mințit. Nu știu de ce, dar simțeam nevoia ciudată de a-l minți pe preotul în fața căruia mă mărturiseam. De zeci de ori am mers și m-am împărtășit în câte-o biserică, mințind și acolo că m-am spovedit și că am dezlegare de împărtășanie. Da, deci îmi

Mort de beat, încerca să se ridice din minunatul *pat* în care ajunsese cu o noapte înainte: în hol. Gresia rece nu a făcut nimic altceva decât să-i ofere o răceală cumplită. După câteva minute începuse să sune telefonul, la care cu greu reuși să răspundă:

— Dan, te rog încearcă să îți revii și să purtăm o discuție ca între doi oameni maturi! Nu putem să trăim împreună în felul acesta, însă nici nu ne putem despărți. Avem un copil de crescut!

— Mai lasă-mă, răspunse acesta încet. Ce am eu cu tine? Stai la maică-ta acasă până te-oi chema eu înapoi. Nu mai pot, fizic nu mai pot, psihic nu mai pot! Hai să terminăm!

— Ce să terminăm? Nu terminăm nimic, spuse Alina începând să plângă. Nu pot să spun gata. Avem un copil, un copil care are nevoie de noi!

— Nu-mi trebuie niciun copil, poți să-l păstrezi și eu îți promit că o să te ajut financiar. Însă lasă-mă liber! Nu avem niciun viitor împreună și în fond nu trăim pentru nimic. Și oricum, bine că m-ai sunat, că oricum vroiam să îți spun ceva.

— Ce? întrebă soția lui speriată.

— M-am hotărât să fac ce a făcut și frate-miu. Mă sinucid, spuse acesta hotărât și închise telefonul.

Telefonul mobil și telefonul fix de pe masa din sufragerie sunau încontinuu, însă Dan nu le băgă în seamă deloc. După figura feței, ai putea crede că nici măcar nu le aude. Se apucă să scrie ceva pe o bucată de hârtie, ceva ce putea fi cu greu deslușit din cauza faptului că el nu își revenise în totalitate din beție. După ce a terminat, s-a dus și s-a încuiat în baie. Pe masă rămăseseră cele câteva cuvinte de pe hârtia albă, telefonul mobil și portofelul. Oare acolo era întregul lui suflet? Pentru lucrurile acelea muritoare trăise el până atunci? Și pe biletul acela, doar câteva propoziții erau de ajuns să-i justifice gestul?

Să poți să trăiești, să poți să sperii, să iubești... Văd numai diavoli împrejurul meu, deci sunt un om sortit iadului. Să ai grijă de copil, că nu e vinovat cu nimic. Nu pot să te mai ajut, pentru că nici pe mine nu mă pot ajuta. Ai bani pe card și dacă va fi nevoie să o ajuți și pe Maria, soția lui Doru, că și ea a rămas cu două fete. Nu pot să-ți zic că te iubesc, deși ar fi mers ca la final de bilet de adio. Pot să îți spun, însă, că sunt bolnav.

Sunt bolnav de moarte...